

случай не веднъжъ да изгледа цѣлия сандъкъ отъ стари филми. Облегналъ се е сега на фалтборда заради своята вечерна почивка, че нѣма по-голѣма радостъ за моряка отъ тая, да бжде съ много хора и да слуша много езици. Тоя морякъ се обажда гласно:

— La Vallée des Roses en Bulgarie!

На екрана вече се редятъ други страни, градове, улици; пѣтниците, увлѣчени въ своя спортъ, забравятъ и България, и нейната Розова долина. По-късно екранътъ потъмнява и на кърмата оставатъ само морякътъ, който знае, че Розовата долина е въ България, и нѣколко тъмни сѣнки, на сѣдали край фалтборда на пода, който въ океанскитъ параходи замѣства и скамейката, и леглото на емигранта.

— А вие — обажда се Жоржета съвсемъ тихо — да не сте отъ тамъ?

— Азъ съмъ българинъ.

— Азъ съмъ левантинка, но познавамъ и други българи.

Морякътъ познава Жоржета, пѣтничката за Бейрутъ. Но сега се навежда, за да я види съвсемъ отблизу. Тя седи на пода, подпрѣла се е съ опнатитъ назадъ рѣще и гледа право къмъ него.

— Вие се качихте въ Монтевидео.

Отдолу се разнасятъ викове. Испанцитъ играятъ своята национална игра. На сѣдали сж въ кржгъ, а единъ слага пестникъ, изведнажъ удря и вика:

— Три! — но показва четири прѣста.

— Две! — отвърща едновременно съседътъ му и показва два прѣста, но губи, защото не е позналъ, колко прѣсти другиятъ наистина показва. Победителътъ играе съ следващия отъ кржга, побе-